

NEVYVÁŽENÝ PÁR

BOHYNĚ OSUDU

ZE SALONU

d'Amour

ANNA JANSOON

Anna Jansson

NEVYVÁŽENÝ
PÁR

Copyright © Anna Jansson 2017, by Agreement with
Grand Agency, Sweden, and Andrew Nurnberg Associates
International Limited.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Adriana Kubrychtová, 2019
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2019
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-309-1 (pdf)

Anna Jansson

NEVYVÁŽENÝ
PÁR

Přeložila Adriana Kubrychtová

Prolog

Nikoho by ani nenapadlo, že by prababička Amalia mohla umřít. Nebyla ten typ, který si umře, když jsou na práci důležitější věci. O její moudrosti se tradovalo široko daleko a mnozí k ní přicházeli pro radu a útěchu v těžkých životních situacích. Amalia uměla naslouchat a vnímala i to, co nebylo řečeno. Dokázala z lidí vyčíst jejich životní poslání a její životní filozofie byla prostá, ale trefná: *„Každý čin, ať už dobrý, či špatný, se vrátí. Stejně tak jako se mořské vlny vylíjí na břeh, aby se zase navrátily. Vše dobré, co vykonáte, je na cestě pouze na čas a brzy zaklepe na vaše dveře. Nikdy nevíte, jak dlouhou cestu vaše skutky urazily, než se s nimi opět shledáte. Ale cestu zpět si k vám najdou. Jak dobré, tak ty špatné.“*

Amalia opustila ve svých čtyřidevadesáti letech pozemský život, svůj domeček na úpatí hory Grogarnsberget, a nechala se pohřbít na Östergarnském hřbitově. A nemyslete si, pohřeb naplánovala do posledního detailu. Bylo napečeno dvacet druhů koláčků včetně tradičních vaflí, smažených gotlandských pracen a šafránových palačinek s ostružinami a šlehačkou, jak se patří na gotlandských slavnostech s dubovou rakví s ručně vyřezávanými detaily a sólem zpívaným

tak nádherně, že se dotklo duší všech přítomných. Všechny její přípravy nebyly tak překvapující jako množství lidí, kteří na její pohřeb přišli, aby jí dali poslední sbohem. Lidé, kterým pomohla ke šťastnému vztahu, a také lidé, jimž právě pomáhala. Na pohřbu bylo moře květin.

Když Amalia zemřela, bylo mi třicet dva let a byla jsem nejstarší ze tří sester. Vera a Ulrika jsou o několik let mladší. Dětství a letní prázdniny jsme trávily v Amaliině maličkém domku u pobřeží. Rodina ekonomicky tak tak vycházela. Tatínek byl rybářem, ale jeho revmatismus ho donutil odejít do předčasného důchodu. Maminka pracovala mnohem více než na jeden úvazek. Peněz nebylo nazbyt, ale vzdělaní jsme nějak vyžili a zbožňovali jsme čas strávený u naší prababičky v Östergarnu.

Večer nám prababička u ohně vyprávěla příběhy. Moje mladší sestry chtěly pořád dokola slyšet jeden a tentýž. Ten o nornách, bohyních osudu, které spřádají vlákna života a proplétají lidské osudy. Některé proplétaly tak, že vznikala láska nebo přátelství, někdy se mýjely jako dvě lodi na temném moři, aby se nesrazily a neškodily si.

„Občas se stává, že někteří lidé se musí napřed zformovat, aby do skládačky života zapadli. Jiní se potřebují napravit, a to především ti, kteří vědomě škodí druhým. A právě ti by měli zakusit, že i láska může bolet.“ Tohle nám Amalia vyprávěla a prohrabávala přitom uhlíky, než jsme si začaly opékat jablka, která jsme pak namáčely v cukru.

Nikdo jiný neovlivnil můj život a moje životní volby tak jako ona. Když jsem si koupila kadeřnický salon na náměstí

Södertorg a obávala se, že ekonomicky nevyjdu, cítila jsem, že stojí při mně, a vždy jsem vzpomínala na její slova: *„Úspěch závisí na odvaze neuspět. Aby ostatní věřili ve tvůj úspěch, musíš nejprve ty sama věřit ve své schopnosti. Musíš se alespoň pokusit.“*

I mé sestry jsou kadeřnice. Stejně jako tři bohyně osudu směřujeme životy našich zákazníků a ovlivňujeme, s kým se setkají. Nikdy není náhoda, vedle koho se v Salonu d'Amour posadíte. Je to vždy pečlivě naplánováno. Když se posadíte, zeptám se vás: „Co pro vás můžu udělat?“ A nemyslím tím jen pěkný účes nebo barvu. Otázka je mnohem hlubší: „Co můžu udělat ve vašem životě?“

Dveře do minulosti se otevírají

Bylo nedělní ráno. Můj milovaný Magnus ještě spal a já jsem ho nechala. V pátek večer nás navštívili jeho kolegové z Taxi Tjelvar. Pár z nich zůstalo až do svítání, a než šli domů, společně jsme se nasnídali.

Magnus, který měl dříve rád poklidné domácí večery, začal poslední dobou holdovat oslavám až do pozdních nočních hodin. Z tichého, klidného, až skoro flegmatického muže se v posledních měsících proměnil ve veselého a upovídáného. Tohohle Magnuse jsem samozřejmě také měla ráda, to ano, ale jeho chování bylo trochu neobvyklé.

Poslední dobou měl také problémy se spánkem. Po večírku, který trval až do včerejšího rána, skoro nespál a včerejší večer strávil u mé dobré kamarádky Reginy, aby jí pomohl přestěhovat nábytek. Majitel jejího bytu se ho celý rozhodl zrenovovat včetně podlah.

Regina je svobodná matka osmiletého tornáda Folkeho, který jednou snědl muchomůrku jízlivou a kvůli tomu přišel o ledvinu a potřeboval transplantaci. Když už byla situace zoufalá, protože Folke byl na hranici života a smrti, daroval mu Magnus svou ledvinu. A tím se stal tak trochu

jeho náhradním tatínkem, protože Folkeho vlastní otec se ho zřekl kvůli své nové rodině na pevnině.

Folke je impulzivní a plný nápadů. Díky tomu je život s ním veselejší a divočejší, ale vyžaduje to spoustu energie a také notnou dávku smyslu pro humor, takže Regina má pořád plné ruce práce a je vděčná za jakoukoli pomoc.

I dnes v noci přišel Magnus pozdě. Slyšela jsem, jak ode-
mykal a pak jak mu na zem upadl kelímek na zubní kartá-
ček. To už byly skoro dvě hodiny ráno. Těšila jsem se, že
se k němu přitulím, poděkuji mu za to, že pomohl Regině,
a pošeptám mu, jak je skvělý. Musela jsem usnout, protože
si ani nevzpomínám, kdy si lehl do postele. A možná že to
bylo i dobře. Poslední noci jsme byli dlouho vzhůru a poví-
dali si. Diskutovali jsme o všem mezi nebem a zemí, o ves-
míru, věčnosti a smyslu života. Jeho myšlení a slovní um mi
doposud nepřestal vyřázet dech. A také jsme se milovali,
mazlili a objímali jako čerstvě zamilovaní. Když jsem se ho
ptala, co se to stalo, jen se smál.

Toho nedělního rána jsem ve vzduchu cítila jaro. Byla jsem k smrti unavená, ale už jsem nemohla usnout. Ptáci zpívali a švitořili jako zbláznění a jedna straka do-
konce snožmo poskakovala po parapetu. A tak jsem se
zachumlala do županu a vyšla ven pro noviny. Ze zasněže-
ného záhonku podél domu se na světlo prodíraly hlavičky
krokusů a otevíraly se ke slunci. V kanálech na ulici zurče-
la voda. Můj soused generál už byl také vzhůru a leštil svůj
mercedes. To je znamení přicházejícího jara stejně jako
krokusy.

Kocour Srdcové eso, který byl venku na inspekci svého revíru, se vrátil se mnou domů se zablácenými tlapkami. Sedla jsem si s šálkem kávy ke kuchyňskému stolu a on mi vyskočil na klín a zvědavě se díval na to, jak obracím stránky novin. Očichal jednu stránku a pach inkoustu ho donutil odvrátit hlavu k druhé stránce s rubrikou narození. Pak seskočil na zem a šel se věnovat své naplněné misce. Na mazlení neměl čas.

Četla jsem o tom, kdo se narodil a kdo zemřel. Když jsem došla ke svatbám, sevřela se mi hrud'. Magnus a já jsme se měli na Nový rok brát, tedy kdyby to jeho ne-skutečná matka nepokazila. Judith Just trpí šílenou a nekontrolovatelnou impulzivitou. I když si vlastně myslím, že ona tím nijak zvlášť netrpí, trpí tím spíše její okolí. Tajně naplánovala dvojitou svatbu a vypustila informaci do několika novin. Tak jsme se to dozvěděli z titulku: *Luxusní svatba královny detektivek*. Opravdu jsem nestála o to, abych byla nevěstou ve stejný den jako moje tchyně a aby byla moje svatba propírána médiem, což Judith naopak zbožňuje. Pozornost novinářů potřebuje k životu stejně jako vzduch.

Chudák Magnus musel před novináři plánování svatby popírat a Judith byla samozřejmě zklamaná. *Velkolepě, rychle a v hojném množství* je její životní motto, což pro nás obyčejné lidi není vždy snadné chápat.

Přála jsem si malou svatbu jen s rodinou a nejbližšími přáteli a fotografem, který nás vyfotí, dokud vlasy budou držet a šaty budou čisté. Nechtěla jsem fotografa, který se

bude plížit nebo viset na větvi nad oknem naší ložnice, aby pořídil bonusové fotky pro nějaký bulvární plátek.

Odolávání Judithiným slzám bylo jak vyčerpávající, tak časově náročné. Kvůli naší zradě vyplakala snad celé moře a se svým kožním lékařem se nechali oddat v Paříži. Nás nepozvali a doteď nám neodpustili, což mi dalo na druhou stranu více prostoru. Alespoň mi denně netelefonuje nebo se u mě neohlášeně neobjeví s informací, že tu přespí, jak měla dříve ve zvyku. Magnusův mladší bratr Ricky, který pracuje u mě v salonu, rodinu v Paříži zastupoval. Ale za to, že se s námi bavil, se dostal na černou listinu i on. V Judithině světě jsou lidé buď hodní, nebo zlí. A my jsme právě teď ti zlí.

V mém světě jsou lidé hodní, zlí a všechno možné mezi tím. A právě proto je má práce v Salonu d'Amour tak napínavá a nepředvídatelná. Každý den je úplně jiný. Můžu naplánovat setkání dvou lidí, ale pak už je na osudu, jak to skutečně dopadne. „*Divy se dějí na počkání, ale zázrak trvá déle,*“ jak říkávala Amalia.

Otáčela jsem listy novin, dokud jsem nedošla k inzerci. Nejvíc mě baví inzerce realit. Představuji si, že si každého sobotního rána koupím dva tři domy, nastěhuji do nich svůj nábytek a zkusím v nich bydlet. To je taková moje hra s identitami. Vymýšlím si různé věci: matka sedmi dětí a majitelka hřebčína, bohémský život v kolektivním spolubydlení, kde si pěstujeme vlastní zeleninu, nebo osud jako černošská umělkyně žijící na pobřeží ve zchátralém panském sídle. Jen si to představuji, abych se mohla bezpečně

vrátit do svého domečku na Fiskargrändu ke svému milovanému Magnusovi.

Rychle prohlédnu všechny domy, až mi pohled utkví na jednom inzerátu. Okouzující chata z roku 1900 s výhledem na moře a na ostrůvek Östergarnsholm na prodej. Má jinou barvu a přehršel šípkových růží zmizela, ale není pochyb: byl to Amaliin dům, který mí rodiče po její smrti prodali se vším všudy. Bylo to na přelomu století, jako kdyby si Amalia vybrala, že chce zůstat ve století dvacátém, v němž žila celý život.

Po jejím pohřbu jsem se cestám na Östergarnské pobřeží vyhýbala. Jen pomyslení na to, že v domě mého dětství budou cizí lidé sahat na věci a měnit to tam, mi vadilo. Ve skutečnosti jsem to vidět nechtěla.

Ale teď byl Amaliin dům na prodej. Zapnula jsem počítač a podívala se na stránky realitní kanceláře, jestli zveřejnili více fotek. Dům, který byl za dob Amalie červený s bílými rohy, měl v současnosti mechově zelenou barvu. Ale prosklenou verandu na zadní straně domu s výhledem na moře nezměnili. Dřevěné zápraží s vyřezávanými detaily bylo natřené na bílo stejně jako dřív a kůlna, kde bydlelo strašidlo Urg, zůstala nedotčená. Já a moje sestry jsme v dětství předstíraly, že to byla jeho vina, když se lidé hádali. Takže za naše hádky jsme nikdy nemohly my, ale Urg.

Hnojiště vedle kůlny zarůstalo kopřivami a tam, kde měla Amalia svou překrásnou zahrádku, žlutla loňská tráva. V mysli jsem otevřela vstupní dveře, procházela místnostmi na fotografiích a vzpomínala, jak to tam vypadalo,

když Amalia ještě žila. Těšilo mě, že přes zanedbaný interiér se toho uvnitř změnilo jen velmi málo. Rozhodně nic načančaného to nebylo.

Amaliiny koberce z látkových pruhů ležely tam, kde vždycky. Svůj tkalcovský stav skladovala v komoře za kuchyní. Za svítání k němu usedala a ráno člověka budilo rytmické pořukávání. V těchto kobercích je vetkána spousta vzpomínek. Pamatuji si, jak se z obnošeného oblečení nastříhaly dlouhé proužky, které se konci sešily k sobě, srolovaly a tím se z nich stalo přadeno. Takto se látky znovu užitečně použily. Koberec na fotce z kuchyně byl utkán z černých svatebních šatů, které se dědily po generace, z Amaliiny šedé kostičkované uniformy zdravotní sestry a mých bílých maturitních šatů, které byly zničené skvrnami od dehtu. Ale máti si v žádném případě nechtěla koberce nechat, když si mohla koupit nové syntetické, které se snadno čistí.

Pokračovala jsem v prohlídce. V kuchyni stála stará kamna s ohřívačem vody a v Amaliině ložnici zůstala i kachlová kamna. Ve světnici jsem viděla nabílený krb, kde jsme si jako děti opékaly jablka. Ale Amaliino houpací křeslo nahradilo flekaté světle zelené křeslo s osezeným polštářem.

Z rozrušení jsem musela zavolat sestřám a všechno jim říct. Byla sice neděle ráno a k tomu teprve tři čtvrtě na sedm, ale nemohla jsem si pomoci.

Vera byla vzhůru. Kojila rozkošnou Klárku, která pobrukovala v pozadí.

„Jaký dům? Vždyť ty už máš dům. Víš vůbec, kolik je hodin?“

Vera byla nevyspalá a neschopná přemýšlet. Ale když pochopila, že je Amaliin dům na prodej, chtěla, abychom se tam hned jely podívat. Taková je Vera. Musela jsem ji nakonec ještě trochu mírnit.

„Klid, klid! Obléknu se, zavolám Ulrice a promluví s Magnusem, než něco rozhodneme.“

„Musíme dům vidět ještě před oficiální prohlídkou. Alespoň zvenku. Můžeme se podívat dovnitř oknem,“ řekla Vera. V pozadí byl slyšet Klárčin křik. Dožadovala se maminčiny pozornosti. „Za chvíli ti zavolám.“

Celé tělo mi brnělo vzrušením. Myšlenky proudily jedna za druhou. Mohly bychom Amaliin dům koupit zpět? Jak bychom si to mohly dovolit? Vera a Torgny si právě koupili dům a nemají ani korunu navíc. Ulrika je svobodná matka s dvojčaty. Pracuje na 75 procent. Pokud by někdo mohl dům koupit, byla bych to já – s Magnusovou pomocí.

Vyvolávací cena byla 995 000 švédských korun. Dům se mnoho let neudržoval, to bylo jasně napsáno v popisu. Fráze jako: ráj pro kutily a máte možnost vytvořit si dům vašich snů, to jen dosvědčovaly. Bylo tu sedm fotek moře, ale žádná podrobná fotka základů domu, sklepa nebo půdy. A malým písmem bylo připsáno, že krby jsou nefunkční.

„Angeliko, ty jsi mě vyděsila!“ krákala Ulrika, když jsem jí po dvanácté volala.

Řekla jsem jí o Amaliině domě. Ulrika mlčela. Snad zase neusnula?

„Jsi tam?“

„Je neděle ráno a prohlídka je až za týden. Dvojčata jsou u svého otce a já jsem doufala, že se konečně vyspím. A ty voláš! Kdybys měla malé děti, tak bys pochopila, jaké to je. Mohla bys na to alespoň někdy brát trochu ohledy?“

„Promiň.“

Všechno nadšení bylo rázem to tam. Ulrika měla pravdu. Nevěděla jsem, jaké to je mít děti, protože žádné nemám, přestože jsem toužila být matkou. A teď už je pozdě. Nevěděla jsem, jaké to je, cítit se věčně unavená a zároveň mít zodpovědnost za děti, práci a všechno to ostatní, co má Ulrika na starosti.

„Nezlob se, Ulriko, příště budu přemýšlet.“

„Dům je teď určitě v dezolátním stavu. Víme vůbec, jestli je střecha celá? Dřív tam byla i elektřina, ale Amalia topila v kamnech. Pokud je zakázáno topit v kamnech a v peci, je komín určitě děravý. Koupě toho domu se nemusí vůbec vyplatit a budou to jen vyhozené peníze. A kdo z nás si to vůbec může dovolit?“

Nemohla jsem si pomoci a musela jsem se pousmát. Přes to všechno byla Ulrika zvědavá.

„Myslela jsem, že bych se tam s Verou jela podívat.“
Bylo mi jasné, že Ulrika bude chtít jet s námi.

„Uvnitř bude stoprocentně strašná zima, pokud se tam vůbec dostaneme. Určitě budeme stát venku na tom ledovém větru od pobřeží. Kdy jedeme?“

Řekla jedeme, to znamená, že jede s námi.

„Co nejdřív. Třeba za hodinu. Veře potrvá cesta z Hemse stejně dlouho jako tobě ze Slite. Pokud já vyrazím z Visby za hodinu, dorazíme tam všechny najednou.“

„Mám vzít do termosky kafe?“

„Vezmi,“ řekla jsem a s úsměvem jsem šla do ložnice.

Magnus ještě spal. Ležel na boku s dekou přes obličej. Zpod deky trčely jen jeho tmavé vlnité kučery. Svaly na jeho zádech byly uvolněné. Prohlédla jsem si jeho svalnaté nohy až ke kotníkům. Můj muž! Pořád jsem se podívovala nad tím, že v mé posteli může ležet někdo tak krásný. Ve svém osmačtyřicetiletém životě jsem nikdy nepoznala někoho tak přitažlivého. Joakima jsem milovala, ale během těch let, co jsme byli svoji, jsme se stali přáteli nebo někým jako sourozenci. Byla to vřelá láska a cítila jsem jistotu, přesto mě zradil neodpuštělným způsobem. Nechtěl mít děti, ale nikdy mi to neřekl, protože se bál, že o mě přijde. Pořád to oddaloval, dokud nebylo pozdě. A pak umřel.

Svlékla jsem se a vlezla si k Magnusovi. Vždycky spal nahý, stejně tak jako chodil nahý i doma, když jsme byli sami. Bylo mi to příjemné. Líbila se mi jeho vůně. Přitulila jsem se k němu. Než jsem ho přelezla, abych si zalezla k němu pod peřinu do jeho objetí, čichla jsem si k jeho krku. Lehl si na záda a ve spánku si mě jednou rukou přitiskl k sobě. Druhou ruku mi položil na prso. Nohu opatrně prostrčil mezi moje nohy. Takto byla naše těla v těsné blízkosti. Hladila jsem ho, dokud se neprobral a dokud

jsem ve své dlani necítla, jak se jeho touha probouzí. Pořád byl rozespalý a unavený. Usmál se na mě a pak zase zavřel oči.

„Teď to nezvládnou.“

Ale samozřejmě se mýlil. Zním ho až moc dobře.

Rodinné tajemství

Krajina Östergarnu přede mnou otevřela svou náruč. Hradiště na skalní římse čelící moři – pozůstatek opevnění z doby železné. V dávných dobách odsud bylo možné pozorovat nepřátele na dlouhou vzdálenost ještě předtím, než se dostali do přístavu. Strážci hradiště pak pomocí zapálení signálního ohně varovali obyvatele ostrova.

Prohlížela jsem si neúrodnou krajinu s nízkou vegetací a oblázkovou pláž, které pomalu zima propouštěla ze svých spár. Za ledově modrým mořem se v dálce tyčil maják Östergarnsholm. Odsud jsme jako děti házely žabky. Vyhrál ten, čí kamínek se nejvícekrát odrazil od vodní hladiny. Můj rekord byl jedenáctkrát, na což jsem byla patřičně pyšná. Vera na oblázky malovala ježky a květy hadince a prodávala je turistům v Katthammarsviku za 5 korun kus. Obchody šly skvěle. Za ušetřené peníze koupila panenku s dlouhými vlasy, na které jsme se sestrami zkoušely různé účesy, dokud nebyla skoro úplně plešatá.

Vera a Ulrika na mě čekaly u domu. Seděly na dřevě naskládaném podél stěny domu a na sluníčku pily kávu. Ulričiny krátké platinově blond vlasy s krátkou ofinou vypadaly z dálky jako svatozář. Štíhlá a oblečená podle poslední

módy – to je celá Ulrika. Světlemodrý svetr pasoval k drahým značkovým džinsům a kozačkám na vysokém podpatku.

Pro Veru je zase typické, že už začala popíjet kávu. Jednu tvář měla vyboulenou kouskem bábovky, kterou si nacpala do pusy. A určitě to nebyl první ani poslední kousek. Červeně měděné vlasy si sčesala pod zelenou čepici, jejíž tvar mi připomínal UFO. Na sobě měla svetr pletený ze zbytků vlny a odrbané džíny. K nim si natáhla staré kožené kozačky, které sehnala v second handu Červeného kříže.

Já i Vera zbožňujeme nakupovat v second handu. Vera jde po praktických a levných kouscích. Já zase pokukuji po něčem krásném a jedinečném. Ulrika bývá z našich úlovků vždycky zděšená, ale zároveň se cítí trochu odstrčená, když jdeme s Verou na nákupy bez ní.

Jakmile jsem se přiblížila, zaslechla jsem, jak se sestry dohadují kvůli vánočnímu dárku, který od nás Ulrika dostala. Když jsme jí s Verou kupovaly novou lednici, snažily jsme se, jak jsme mohly. Měly jsme určitou naději. Dárek totiž zahrnoval pečlivě vybraného prodejce bílého zboží, o němž jsme doufaly, že se bude k Ulrice hodit. Dokonce jsme zařídily, aby lednici doručil k Ulričiným dveřím přímo na Štědrý večer. K našemu zklamání už na druhý svátek vánoční nebyl dostupný a Ulrika je na nás od té doby naštvaná.

„Co jste si myslely?“ spustila Ulrika pohled z Very a zabodla ho do mě, když jsem se zastavila v břečce na příjezdové cestě k Amaliině domu.

„Myslely jsme, že je to tvůj typ a...“

To už Ulrika nevydržela a začala se vztekat tak, že prskala kávu. „Usmířil se s manželkou! Celý první svátek vánoční mi brečel na rameni, že je zlá, sobecká a že mu nerozumí. Pomáhala jsem mu, aby se na celý problém podíval z různých úhlů pohledu. A najednou pochopil, že její chování je vlastně fajn. Jen tak, zničehonic,“ rozhodí zoufale rukama Ulrika.

„Podcenily jste kontrolu kvality! Prokleply jste ho vůbec? Podívaly jste se, co píše na Facebook, mluvily jste s jeho sousedy a učiteli ze základní školy? Jde mi o to, že to klidně mohl být násilník nebo psychopat! Zajímalo vás to vůbec? Ani trochu! Jako vždycky. Zase jste nakupovaly dárky na poslední chvíli, že je to tak? A já jsem dostala nanicovatý dárek s pochybným prodejcem jako bonus. Přijde vám to v pořádku?“

„Alespoň měl smysl pro humor,“ pokoušela se to neobratně zlehčit Vera. „Neber to tak vážně. Trochu sis to užila, nebo ne?“

„On brečel a já jsem se rozhodně smíchy neválela. Navíc se až moc podobá otci dvojčat. Ani on nebyl schopný svléknout se nijak esteticky. Nenechávat ponožky na konec. To jsem vždycky musela bývalému připomínat. To je takový zabiják vzrušení.“

„Nenechávat ponožky na konec!“ smála se Vera, až se zakuckala. „Děravé ponožky... jako poslední?“

Jakmile se mi začaly vybavovat znepokojivé představy, snažila jsem se změnit téma. „Půjdeme dovnitř?“

Ulrice se, přestože byla neděle ráno, nějakým zázrakem podařilo získat klíč od Amaliina domu. Makléř Jonatan Tegemyr bydlel naštěstí ve Slite. A když už Ulrika vstala, tak nelenila. Když se Ulrika nadchne pro nějaký nápad, má extrémní kapacitu, jak říkává Vera.

„Ty toho makléře znáš?“ ptala se zvědavě Vera. „Když bydlí ve Slite a tobě se povedlo získat klíč. Tohle mystérium musíme rozluštit. Jak se člověk dostane v neděli ráno ke klíči?“

„Vídali jsme se,“ odpoví Ulrika netečným tónem. Ale já i Vera jsme citlivé na to nevyřčené. Ulrika něco skrývá. Pokud tedy je co skrývat, já bych počkala, až by to Ulrika řekla sama, ve svém tempu. Ale Vera neměla takovou trpělivost.

„Co přesně myslíš tím ‚vídali‘?“

„Nic zvláštního. Viděla jsem ho v potravinách ICA, v autoopravně, na zastávce. Už ani nevím.“

„Tak to s tebou není zase tak marné. Ten dárek, co jsi dostala od nás, můžeš ještě vyměnit. Prodejce bílého zboží za makléře. A ani nám nemusíš ukazovat účtenku.“

Vera seskočila z naskládaného dřeva a přehodila přes sebe zelený vlněný svetr. Ulrika šla za ní a snažila se tvářit otráveně.

„Nemám čas se s někým vídat, vždyť to víš. Teď určitě ne.“ Její maska našťvanosti opadla a najednou jí byla v obličeji vidět zranitelnost. Když jsme vcházely do domu, položila jsem jí ruku kolem ramen. Občas se pohádáme se sestrami, ale když je některá z nás smutná, držíme spolu.

V domě bylo chladno a vlhko, přesně jak říkala Ulrika, ale přesto bylo vzrušující vidět znovu ten známý interiér z dětství. Změnila se jen fasáda domu. Uvnitř zůstalo všechno jako dřív, tedy pominu-li zelené žmolkaté křeslo. Houpací křeslo jsme našly zastrčené ve velké špajzce, kam jsme se jako děti zamykaly, když jsme si hrály na lupiče a policii.

„Kdo teď dům vlastní? Neříkal to ten makléř?“ zeptala jsem se. „Vypadá to, že tu nebydlel nikdo od doby, kdy tu žila Amalia. Dům koupila od Sary, pamatujete si na ni? Amaliina nejlepší přítelkyně. Byla jen o pár let mladší než prababička.“

„Já si na Saru vzpomínám. Několik let po Amaliině smrti přijela navštívit mámu. Chtěla zůstat v kontaktu. Dáma v letech s bílými vlasy, která se zdála už mírně zmatená,“ řekla Vera. Ta má z nás tři nejlepší povědomí o přátelích a známých.

I Ulrika si ji pamatovala. „Přesně. Makléř říkal, že Sara Flodrin zemřela roku 2006, a to jí bylo skoro sto let. Dědil po ní jediný syn. Nynější prodejce se jmenuje Erik Flodrin. Na něj si také vzpomínám. Měl motorku a koženou ušanku, která mu ve větru vlála u uší.“

„Ale nikdy tu nebydlel, ne? Jen se snažil zachránit fasádu – tedy, vypadá to, že jen místy.“

„Možná už víc nezvládal, teď už mu musí být hodně přes osmdesát.“

Ulrika vyšla ven na verandu a šťourla prstem do květináčů. „Fuj, taková špína! Ještě že to Amalia nevidí. Ona se o své květiny tak starala.“

Jeden květináč zvedla, aby nám ho ukázala. Seschlé kořeny muškátů ležely v písčité zemině. S neskrývaným odporem odhrnula ušmudlaný závěs, na nějž Amalia každoročně připínala charitativní májové kytičky. A najednou cosi zachrastilo. „A tady se válí stará zaprášená harmonika. Amalia přece na harmoniku nehrála? Kde se tu asi vzala?“

„Cena nezůstane na 995 000 korunách,“ řekla Vera. „Je odsud výhled na moře.“ Rozhlédla se a pohlédla do dálky. „Mám pocit, jako kdyby tento dům střežila Amaliina duše. Nedokážu to vysvětlit. Prostě intuice.“ Zatřásla se a omluvně se usmála. „I když je dům opuštěný, samotný pozemek má mnohem větší hodnotu. Ale než si člověk bude moci postavit nový dům, bude tenhle muset nechat zbourat, a to také něco stojí.“

„Tady se nic bourat nebude,“ slyšela jsem říkat sebe samu. Přemohly mě pocity nostalgie. „Amalia v tomto domě prožila celý svůj život. Narodila se tu a zemřela tu.“

Vera vytáhla ze spíže houpací křeslo a posadila se do něj. Dřevěné ližiny vrzaly pod její tíhou. Určitě jsou ztrouchnivělé nebo prožrané červotočem a kdykoli pod ní mohou prasknout, napadlo mě, když Vera zrychlila houpání. Zrovna jsem jí chtěla říct, ať je opatrná, když začala vyprávět o tom, co se jí právě honilo hlavou.

„Představte si, co Amalia během čtyřidevadesáti let svého života všechno zažila. Dvě světové války. Když začala první světová válka, bylo jí devět. A roku 1939, když začala druhá světová válka, jí bylo třicet čtyři a byla čerstvě vdovou. Babičce Elvíře bylo tehdy dvanáct.“

„Ještě že měla vzdělání a dokázala se uživit.“ Vzpomínám si, jak Amalia vyprávěla, že po sňatku musela skončit s prací zdravotní sestry, ale pak přišla válka a povolali ji do služby.

„Když Amalia ovdověla, byla mnohem mladší než my teď a zbytek života prožila sama. Netoužila nikdy po někom?“ Ulrika našla papírovou tašku a vyprázdnila do ní vyschlé květináče s téměř rozloženou hlínou.

„To ale tak jistě nevíme,“ řekla Vera a spiklenecky mrkla. „Možná měla nějaké tajemství. Ulriko, to nemusíš uklízet. Není to náš dům.“

Ulrika zvedla obočí a nakrčila nos. „Už se na tu špínu nemůžu dívat. Amalia to tu měla vždycky jako ze škatulky, a teď to tu není ani zametené!“

„O to lépe pro nás,“ přemýšlela jsem nahlas. „Možná bychom měly také přijít na prohlídku a trochu na to poukázat. Říct něco jako ‚Je to tu skutečně bezpečné? Myslím tím, pokud ta střecha spadne, existuje nějaké pojištění, které pokryje zájemcům vzniklé škody?‘“

„Chceš snad dům koupit?“ zeptala se Ulrika na rovinu. „Můžeš si to dovolit? Dům na Fiskargrändu prodat nemůžeš! To je dům našich rodičů!“

Cítila jsem, jak se do mě vlévá vztek. Tuhle diskusi jsme už měly.

„Můj dům není muzeem vzpomínek na naše dětství.“ Zbytek toho, co jsem měla chuť říct, jsem raději spolkla. Já jsem zdědila dům a své sestry jsem vyplatila. Přesto si ke mně chodily natrhat rebarboru a jablka nebo hledat své věci z dětství, na které si najednou vzpomněly. Ne že bych

jim nechtěla dopřát rebarboru, o tom to není, ale mohly se alespoň zeptat.

Vrátila jsem se k otázce ohledně koupě domu.

„Promluvím si s Magnusem. Možná bychom si mohli půjčit. Pokud to nebude drahé. Nejhorší bývá základní kapitál, ale nemáme tak velké měsíční výdaje. Zeleninu si pěstují vlastní, ovoce mám ze zahrádky, jídlo vařím doma, a kromě dezertních sýrů za potraviny neutrácím.“

„Nemůžu to pustit z hlavy,“ řekla Vera. „Jak to Amalia během války zvládala ekonomicky jako svobodná matka? Bylo to těžké pro všechny, a ona už na ostrově neměla žádné příbuzné.“

„To ne, ale měla přátele,“ podotkla Ulrika. „Nevzpomínáte si, že byl dům pořád plný lidí? Vždycky tu byla jedna dvě přítelkyně, které spaly v komoře za kuchyní. Když si to tak vybavím, vzpomínám si, že tam často bývala teta Sara. Spávala na posteli za tkalcovským stavem.“

„Možná Amalia po smrti pradědečka místnost pronajímala?“ hádala jsem. „Měla sice půdu, ale ta nebyla moc úrodná.“ Vzpomínám si, že Amalia vyprávěla, jak vypadala zahrádka dříve. „Téměř celá plocha zahrady byla využita k pěstování. Trávník přišel až mnohem později. Víím, že v malém přístavu v Herrviku měla po svém otci pramici a že v neděli rozhazovala sítě, přestože se práce v neděli považovala za bezbožnost.“

Ulrika se dostala do ráže. Našla ušmudlaný ubrus, který použila k utírání prachu. Vycídila parapety, na nichž nožkama vzhůru ležely mrtvé mouchy a jiná havěť.

„Amalia zatnula zuby a zkrátka žila dál. Takhle jsme v naší rodině řešily všechny těžké situace. Totéž udělala babička, když umřel děda, a máma, když umřel táta. A ty, když zahynul Joakim v té strašlivé dopravní nehodě,“ řekla Ulrika a položila mi ochránářsky ruku kolem ramen. „A já jsem zatnula zuby, když můj manžel musel přestat učit, protože se přišlo na to, že má poměr se svou studentkou. Zatneme zuby a překonáme to. Život jde dál.“

„Tak to se pleteš!“ Vera se přestala houpat v křesle. Vypadalo to, že chce říct něco důležitého. „Měla jsem v úmyslu vám dnes říct rodinné tajemství. I když možná mělo zůstat tajemstvím. Sama nevím. Mámě jsem slíbila, že to nikomu neřeknu. Bylo to krátce před tím, než umřela, takže to pro mě bylo něco jako svatý slib. Ale teď si myslím, že máte právo se dozvědět pravdu, zvláště když je to už tak dávno.“

Najednou jsem se cítila zmatená. Vera není ten typ, co umí udržet tajemství.

„Tak povídej. Jsme přece rodina. To my rozhodujeme o tom, co bude tajemstvím a co ne,“ řekla jsem.

Vypadalo to, že se Veře ulevilo. „Našla jsem dopis, který babička Elvíra schovávala ve své bibli. Doma na Fiskargrändu jsem jednou, když byla máma nemocná a ležela, hledala svoji starou šálu. Ale místo ní jsem narazila na ten dopis. Babička Elvíra ho napsala tu noc, co zemřela. Když jsme si ho s mámou přečetly, spálily jsme ho v kamnech. Máma na tom trvala. Babička Elvíra nezařala zuby a nešla dál, když ji její muž opustil. Ve svých jednadvaceti letech dobrovolně opustila tento svět a naši mámu, které v té době bylo šest let.“

Nevěřila jsem vlastním uším. „Ale babička Elvíra přece umřela na tuberkulózu v sanatoriu Follingbo. Amalia to několikrát říkala! Dokonce u své dcery byla, když umírala.“

„I mně to Amalia řekla,“ povídala Vera. „Ale nebyla to celá pravda. Elvíra sice tuberkulózu měla, ale vyléčila by se. Rozhodla se vzít si život.“ Vypadalo to, že Ulrika si musí v hlavě poskládat, co právě slyšela, a porovnat to s tím, co věděla.

„Elvíra dostala tuberkulózu roku 1948. Její muž ji opustil a ona zemřela. Byli svoji jen několik let. Náš děda, ten, co odešel, byl nevlastním otcem naší matky. Dítě, které měla Elvíra v patnácti, měla s jiným mužem. A Elvířin muž se po její smrti o naši matku nestaral. Starala se o ni Amalia.“

„Takže Amalia lhala. Proč?“ ptala jsem se a měla jsem pocit, že to na okamžik otrásló mými představami o světě. Bolelo mě to, protože Amaliiny pravdy byly mými životními normami.

Ještě než jsme opustily dům a odjely každá do svého domova, pokračovaly jsme v diskusi z různých úhlů.

V autě jsem se podívala na telefon. Čtyři zprávy od Mag-nuse. Přečetl si vzkaz, který jsem mu nechala na kuchyň-ském stole, než jsem odešla. Snažila jsem se mu to říct, ale ještě nebyl zcela vzhůru a moc mě nechápal. V každé zprávě psal, jak neskutečně po mně touží, i když jsem byla pryč jen pár hodin. „Utoužím se!“ psal v poslední zprávě, ale když jsem přišla domů, nebyl tam. Na stole nechal vzkaz, že je u Reginy, ale že do osmi přijde domů.

Experiment na život a na smrt

Byl nedělní večer a jako obvykle jsme s Magnusovým mladším bratrem Rickym vařili, aby se Ricky naučil přežít ve světě dospělých. Když ho jeho matka vyhodila, protože se stále ještě nenaučil čistotě a základním pravidlům dospěláckého života, jako například, že syrové kuře by nemělo ležet navrchu tašky, aby z něj nekapala krev na chleba, který má člověk v úmyslu pak jíst. Doma je čisto, protože někdo uklízí, ale neuklidí se samo od sebe. Prádlo se vypeře, když se pračka nepřecpe, protože voda potřebuje místo, aby se prací prášek rozpustil – a právě to dělá rozdíl mezi špinavým a čistým prádlem. Během vaření a přípravy obědů na nadcházející týden jsem Rickymu nenápadně servírovala jednu malou informaci za druhou.

Moc ráda jsem vařila, hlavně když jsem měla dost času a dobré suroviny. Často jsme vařili podle Amaliiných receptů. Občas nám to trvalo, než jsme převedli měrné hodnoty jako *kávový hrnek* nebo *špetka* na naše současné, aby jídlo chutnalo tak, jak jsem si ho pamatovala z dětství. „K čemu se používal lůj a kolik stupňů má středně rozpálená trouba?“ vtipkoval o mých pocitech nostalgie Ricky.

„Lžící si odměříme kapku vody,“ řekl a držel se přitom za nos, aby zněl jako známý kritik ze starého černobílého televizního pořadu. „Lžící držíce za její konec pomalu necháááme klesnooouti společně s nakládanými hlemýždi, kteréž jsme nasbírali za úsvitu na oroseném trávníčku, kde si dívka hrála se svými dřevěnými koníky na tyči za varovných signálů svých matek. Sture, pojd' zpátky! Sture, pojd' zpátky!“

„Děkuji. To by stačilo.“ Obávala jsem se, že by z šuplíku mohl vytáhnout otevírací čajové sítko a používat ho jako otevírající se pusku, když sám mluvil. Jakmile se mu sítko dostalo do ruky, nepřestával si hrát.

„Takže ty si chceš v divočině koupit ruinu? Co na to Magnus?“ Ricky stál snožmo před mým příliš vysokým dřezem. Roloval pizzové šneky, které přijdou do trouby a budou se hodit k domácí tomatové polévce, bublající na plotně. Byl hubený a světlovlasý. Vlasy, které mu během zimy povyrostly, měl z hygienických důvodů v culíku. Účes, který začal nosit po tom, co jednou Folkeho matka Regina pronesla, že se jí líbí muži s vousy a s culíkem. K Rickyho štěstí, i jeho chmýří na bradě přes zimu zesílilo.

„Ještě jsem neměla příležitost o tom domě s Magnusem mluvit. Je u Reginy a pomáhá jí se stěhováním nábytku. Brzo by měli být hotoví. Folkeho napadlo, že by mohli tahat nábytek po kobercích, takže to jde snáz. Folke je moc chytrý chlapec. Magnus bude určitě do večere doma.“

„A nepozveme na večeri taky Reginu? Polívky máme dost pro celej regiment. Vždycky si říkám, kde jsou hosti,

když vidím, kolik toho vaříš.“ Ricky se rozzářil jako sluníčko a zrudl hned, jak jsem ho prohlédla.

„Dělám to za A: protože vařím hladová, za B: abych si mohla pár porcí zamrazit na dny, kdy nemám čas vařit, nebo za C: abych mohla na poslední chvíli pozvat hosty, jako třeba Reginu. Co myslíš? A, B nebo C?“ zeptala jsem se.

Ricky má pro Reginu slabost už od té doby, co začal pracovat v salonu. Rickymu je dvacet pět a Regině mírně přes třicet. Ale to není nic oproti věkovému rozdílu mezi mnou a Magnusem. Ten je o čtrnáct let mladší než já. Ze začátku jsem s tím měla trochu potíží. Ale teď už na to ani nemyslím.

„Za C. Oni tím ušetří čas a nebudou muset vařit doma. Pozveme je!“

„Všechny možnosti jsou správně. Navíc i za D: vaření mě baví! Vařím spoustu různých jídel najednou, a proto toho tolik zbyde.“

Zavolala jsem Regině. Ta to probrala s Magnusem a Folkem a nakonec souhlasila. Folke mou tomatovou polévku zbožňuje.

Ricky vytáhl z trouby plech s pizzovými šneky. „Tohle je poslední. Už jsme upekli tresku na zítřek, mexický rolky, plněný papriky, kuřecí guláš a mexický masové kuličky. A jako jednohubky minipizzy, plněný rajčata, na pátek cizrnový kuličky, který jsou skvělý jako svačina nebo k salátu.“

Naskládal si svoje krabičky s jídlem do igelitky a odnesl ji nechat vychladnout do skleníku. Za jeho zavřenými

dveřmi se na jídlo nedostane mlsný kocour. Srdcové eso je totiž tak šikovný, že umí otevřít i krabičku s jídlem.

Když se Ricky vrátil ze zahrady, zeptala jsem, jak to jde s jeho pole dance. Vloni byl druhý na mistrovství Švédska, choreografii si připravoval sám a předvedl i svůj prvek: *Rickyho Crying crocodile*. Jeho vystoupení jsem naživo neviděla, ale je mi jasné, že kdyby nepředváděl svoje sexy pohyby, mohl být první. Nevhodné pohyby boků znamenají trestné body. Žádný tanečník, který bere pole dance vážně, nechce, aby byl sport, který téměř klepe na dveře olympijských her, spojován se striptýzem u tyče. Pole dance je totiž akrobatika. A dost náročná. Víím, že Ricky trénoval každý den, aby vyhrál, a byl opravdu ve formě.

„Jak to jde?“ zeptala jsem se, když mi přišlo, že neposlouchá.

„Co bys řekla, že si o mně Regina vlastně myslí?“ zeptal se místo odpovědi, stíkl rty a nevěděl, kam se dívat, zatímco se mu po tvářích rozléval ruměnec, který pokračoval až ke krku.

Na okamžik mě to zaskočilo. Byla to složitá otázka. „Líbíš se jí,“ odpověděla jsem mile.

„Mně se líbí nebo mám rád spoustu věcí. Třeba kebab. Víš, jak to myslím. Myslíš si, že mě vidí jako muže, který by se chtěl o ni a o Folkeho postarat? Myslíš, že by do mě možná mohla být trochu... zamilovaná?“

„Tak to opravdu nevím,“ řekla jsem upřímně. „Ale znám starý trik, který jsem se naučila od své prababičky, když jsem byla mladá, zamilovaná a měla jsem strach z odmítnutí.“

Být zamilovaný a lámat si hlavu s tím, zda je láska opěťovaná, je jako chůze po tenkém ledě. A ten je křehký a může kdykoli prasknout. Člověk musí postupovat opatrně a není zrovna lehké nepokazit to.“

„Zajímavý,“ zatahal se Ricky rukou za imaginární bradku, jako kdyby byl profesorem v oboru lidského selhání. „Jakej trik? Psychoanalýzu? Nebo mi chceš věštit z lógru?“

„Ale vůbec ne! Poslouchej. Je to vědecké a existují důkazy. Lidé mají stejně jako zvířata svůj revír. Když se někdo přiblíží až moc blízko, že je nám to nepříjemné, uděláme krok zpět, abychom získali přiměřený odstup, který je nám opět příjemný. Souhlasíš se mnou?“

„Jasně! Spousta lidí stojí moc blízko, když s tebou mluví. Třeba ta ženská s cyklistickou helmou, kterou jsi potkala u konzultanta na hubnutí. Když s někým mluví, tak ho skoro kouše do nosu. A člověk pořád couvá a couvá, dokud div nepadne, ale jí to stejně nedojde. Ne všichni mají schopnost vycítit, kde má ten druhý svůj osobní prostor. Člověk má tendenci vyhýbat se těm, který jdou moc blízko.“

„Správně,“ řekla jsem.

„Cyklistická helma a Regina jsou každá úplně jiná, a za to jsme vděční.“

„Regina je skvělá!“ Ricky byl tak opojený láskou, že ani neposlouchal, co jsem říkala. Slovo opojený totiž asi nejlépe vystihuje ten křehký zmatečný stav, v němž se nacházel.

„Regina určitě má smysl pro osobní prostor ostatních lidí, všichni ho mají,“ řekla jsem rychle. „Je to takhle. Pokud zrovna nestojíme ve frontě nebo ve výtahu, smí cizí člověk

stát ve vzdálenosti dvou metrů. V menší vzdálenosti už není možné hranice svého revíru udržet. Pokud vejdeš do čekárny, tak se neposadíš na židli vedle někoho, když tam jsou jiné volné židle o kus dál. Ani v prázdném autobuse si nesesedneš k někomu. To jsou nepsaná sociální pravidla. Děláme to skoro nevědomě.“

„A...?“ Ricky chtěl, abych přešla k věci. Ale napřed jsem mu musela vysvětlit základy.

„A pak jsou tu lidé, které pustíme blíž. Přátelské objetí trvá tři sekundy. Pokud je delší, může to znamenat něco jiného, nebo pro to existují určitá vysvětlení, například, že je někdo smutný a potřebuje utěšit. Pokud mluvíme o přátelích, ty si pustíme k tělu na padesát centimetrů. Ty a já jsme přátelé. Ale milenci žádné hranice nemají. Magnus a já máme konstantní blízkost nula centimetrů, když máme tu možnost. A tam jsem mířila.“

„To není žádná novinka, že míříš hlavně tam,“ zakroutil Ricky očima a začal se hlasitě a trochu nervózně chechtat.

„Nech mě pokračovat. Pokud chceš vědět, jak blízko tě Regina chce mít, musíš to zjistit neutrálním způsobem. Dneska při večeři si sedneš vedle ní. Budeš se s ní bavit jako vždycky a mezitím se hodně nenápadně nohou přiblížíš k její noze, dokud se nebudou vaše stehna dotýkat. Pokud neuhne, tak má zájem. Nic složitějšího.“

„Bože můůůj!“ Ricky naplní tváře vzduchem a pomalu ho vyfukuje, stejně jako to dělá Magnus, když má z něčeho obavy. Bratři používají úplně stejná gesta, ale jeden je tmavovlasý a druhý blondatý.

„Netušila jsem, že jsi do ní tolik zamilovaný,“ řekla jsem vážně.

Ricky ztěžka vzdychl.

„Když to vypadalo, že Folke umře, pomáhal jsem jí, jak jsem mohl. Myl jsem nádobí, nakupoval jsem, a dokonce jsem uklízel. Myslím, že se mezi námi něco stalo. Cítil jsem, že jí chci být nablízku, a ani mi nezáleželo na tom, co budeme dělat – hlavně že budeme spolu. Bylo fajn umývat nádobí, když ho utírala, a mezitím jsme si povídali. Nebo jsem dohlížel na Folkeho a ona se prospala na gauči. Moc rád jsem se na ni díval, když spala. V tu chvíli jsem pochopil, že mi věří. Ale teď je Folke zase zdravější, ona už mě nepotřebuje a já nevím, jakou roli v jejím životě vlastně hraju. A nevím, co s tím, protože ji fakt miluju.“

„A tos jí nic neřekl, nebo alespoň nenaznačil?“

„Blázníš? Netroufal jsem si.“

„A když ji objímáš, kdo z vás se pustí jako první?“ ptám se kvůli analýze situace.

„Já, protože se děším toho, že si bude myslet, že já si myslím, že mezi námi něco je.“

„Takhle o tom nepřemýšlej. Musíš se soustředit na fakta. A ty získáš pomocí vědeckého experimentu během dnešní večere. Nějaké otázky?“

„Dělal jsem to stokrát. Vím, jak sbalit holku. Ale co se týče Reginy, to je něco jinýho. Panikařím. Co se stane, když přitisknu stehno na její a ona neuhne?“ Ricky ztěžka polkl a já jsem pochopila, že se mentálně připravuje na cvičení u stolu.

„Vždyť víš. Totéž, co jsi udělal už mockrát. Seber odvahu a polib ji. Ne u tomatové polévky, ale při další nejlepší příležitosti. Při večeři se možná můžeš pokusit dotknout její ruky. Dlouze se jí zadívat do očí. Tyhle věci znáš, ale protože jsi zamilovaný, tak v tom trochu plaveš. Jde o život, že ano?“

„Přesně tak. Máš pravdu. Bude to experiment na život a na smrt.“

Ricky testuje hranice revíru

Přesně v osm hodin se otevřely dveře a Folke snožmo skočil do kuchyně, protože právě předstíral, že je razítko. Všichni to měli poznat, aniž by to musel vysvětlovat. Měl odřené čelo a lokty, protože si hrál na hasiče olejové platformy pod skříní, kterou ve stejné chvíli v Reginině obýváku Magnus stěhoval (Magnusova verze). Magnuse kvůli tomu bolí záda a má vymknutý palec. Zranění, s nimiž je třeba na olejové platformě v rozbouřeném moři za černými ostrovy, které obývá drak s ohnivým dechem, počítat. Ten slizký drak je strašlivé monstrum, které zapálilo olejovou platformu a vyzvalo Folkeho, aby oheň uhasil (Folkeho verze).

Poprosila jsem razítko, zda by nemohlo odskočit stranou, abych mohla odnést horkou rajčatovou polévku na stůl. Ricky se posadil vedle Reginy. Vypadal napjatě. Po její druhé straně seděl Magnus. Ten byl veselý, upovídaný a hlasitý. Nás ostatní sotva pustil ke slovu.

Folke a já jsme se také posadili ke kulatému stolu, kam jsem předtím přinesla vodu s citronem a chlazené pivo. Regina hlídá Folkeho, aby nesnědl cukr. Říká, že je po něm naspeedovaný. Ale já jsem si žádného velkého rozdílů nevšimla. Folke je takový, jaký je. Chci říct, že jako dítě jsem

byla také taková energická, s bujnou fantazií a náhlými bláznivými nápady.

Zapálila jsem svíčky, nalévala pití a poslala talíř s pizzovými šneky a sýrovými tyčinkami, které jsme upekli na poslední chvíli. Regina pořád neklidně sledovala Folkeho. Měla strach, že se u stolu bude chovat nevhodně. Ale mezi přáteli nemusela vůbec nad takovými věcmi přemýšlet. Máme rádi Folkeho takového, jaký je, i když se občas něco rozbije.

Všimla jsem si, že ji to znepokojuje, a bylo mi to líto. Někteří lidé si o ní občas myslí, že je špatná matka, párkrát bylo dokonce přímo řečeno, že je Folke moc divoký. Ale Regina je skvělá matka, byť unavená z toho, že musí být neustále ve střehu a přemýšlet o krok napřed, aby zabránila nehodám. Nabídla jsem se, že můžu Folkeho jednou v týdnu přes noc pohlídat, aby se mohla vyspat.

Folke se po transplantaci ledviny zotavil velmi rychle, Magnus našťastí také. V nemocnici v Huddinge se mezi nimi vytvořilo silné přátelství, ale i tak jsem šťastná, že už je to za nimi.

Magnus vedl dlouhý monolog o riziku přepadení taxikářů. Nechtěla jsem, aby jídlo vystydlo, ale nešlo ho přerušit. Byl tak zabraný do hovoru. Vlastně mě to dost překvapilo, protože většinou víc poslouchal, než mluvil. Také divoce gestikuloval. Na poslední chvíli jsem zachránila vázu s květinami, ale on pokračoval dál, jako by se nic nestalo. A také se nestalo, vázu jsem zachránila.

„Magnusi, posloucháš mě...? Jídlo...“

„Porušuje kamera v taxíku integritu řidiče, nebo ne?“